

ЈЕЛЕНА ВЛАДУШИЋ

Рад Пејзажи из стомака су белешке које су започете у посебно осетљивом периоду живота везаном за припреме за мајчинство, за рађање новог живота. Пројекат је инициран као потрага за местом, која доводи до открића да се може бити и постати место само. Нова животна улога је и услов новог погледа. Та промена перспективе је прекретница и може се посматрати као нека нулта тачка са једном потрагом која јој претходи и задржавањем на једном интимном месту, отелотвореном у малом парчету шуме поред Тисе.

Пејзаж као огледало.

Пејзаж као Тисин поглед.

Пејзаж као двоструки поглед.

Пејзаж као уточиште.

Пејзаж као двоструко уточиште.

Рад Пејзажи из стомака, резултат је горе поменутог процеса који и даље траје. Почине да настаје током 2020, као бег од притиска наметнутог споља (друштвено-политичким дешавањима), а потом се претвара у место онтемплације, раста и рађања. У ширем контексту, поставка покреће на преиспитивање односа према природи и природе у нама. Указује на снагу али и на фаргилност исте. Поставка је вишемедијска, укључује фотографије, звучне записе (шуме) и артефакте.

Пејзажи из стомака

Фрагменти безименог и бескрајног простора постају антрополошко место тек када људи својом делатношћу, својом историјом, митовима, религијским праксама, науком и уметношћу или само свакодневним рутинама у њега упишу значење. Али ако би се извело једно померање, заправо сужавање на сасвим индивидуални план, на меру једне приватне историје коју својим животима чак и нехотећи градимо, могли бисмо унутар ње неретко детектовати неке преломне тачке које разумемо или напросто осећамо као просветљујуће или прекретничке а које смештамо у неке, њима примерене просторне еквиваленте. Тако места постају наша места а ми сами постајемо обележени њима. Такви тренуци који понекад могу да промене живот још су драматичнији и значајнији кад свој озарујући траг оставе у једној већ постојећој уметничкој пракси. Рад на фотографијама из циклуса „Пејзажи из стомака“ које су бележене током дужег периода Јелена Владушић започела је у једном посебно осетљивом периоду свог живота везаном за припреме за мајчинство. За рађање новог живота.

Чак и ако урачунамо вештину и „добро око“ фотографкиње могла би то бити обична белешка, визуелни подсетник на шетње шумом на обалама Тисе. Али није. Шума која нам се тек штедљиво, фрагментарно на њима приказује делује готово митски, древно, као „чудесни исконски ентитет“ настао као исход сарадње „живих створова“ и њиховог „дуготрајног и постојаног умирања“. Готово повезана са прапочецима живота, равнодушна према нама, краткорочним пролазницима у свету. Само шума, живот сам. И управо из те невидљиве а ипак присутне ауре, надире Бартов пунцтум који пробада посматрача и покреће или преокреће његов свет осећајности? Долази до садејства унутрашњег и спољашњег простора..

Или како Јелена Владушић пише: „Овде долази до промене перспективе, време се на кратко зауставља, и потрага за местом доводи до открића да се може бити и постати место само. Са центром унутар себе поново се гледа споља“

Силвиа Дражић

Рођена 1984. године у Новом Саду. Завршила је основне и мастер студије фотографије на Академији уметности у Новом Саду. Одбранила је докторски рад 2017. године на Универзитету уметности у Београду, студијска област – вишемедијска уметност. Излагачки је активна од 2005. године и своје радове је представила на пет самосталних изложби и учествовала на бројним групним изложбама у земљи и иностранству. Међу признањима које је добила је и награда на Бијеналу младих уметника Европе и Медитерана (БЈЦЕМ 2009). Од 2010. Запослена је на Факултету техничких наука где учествује у реализацији наставе на Департману за графичко инжењерство и дизајн, као и на катедри за Сценску архитектуру, технику и дизајн. Она користи фотографију као своје главно средство истраживања различитих психолошких, социјалних и политичких простора.